

Ta je prebledela ter polagoma odtegnila roko od vratu Stanskega. —

»Ah — torej sem vendarle dobro slišala . . .« je hušknila ter besno zrla v dvojico . . .

»Ven!« — je siknil Stanski ter ji pokazal vrata. —

Otilija se je ponosno vzravнала. — Vsa je trepetala, ko je odgovarjala z drhtečim glasom:

»Ni me treba poditi . . . sama grem . . .«

Polagoma, ponosno je stopala mimo njiju.

»Fej — bodita prokleta« . . . je mrmrala, ko je bila že pri vratih.

A Evelina in Stanski sta jo še dobro slišala.

Neprijetno ju je dirnila ta kletev.

Bilo jima je, kakor bi morala imeti zle posledice. —

(Dalje prihodnjič.)

Sonet.

© Jurček, Jurček, ta otrok nevgnan!
Igral se in zanetil ogenj v hiši,
In glej! že šviga plamen vedno viši,
In noč je svetla kakor beli dan.

Pomagaj nam, o sveti Florijan!
Od vseh strani obupen klic se sliši:
Vode, vode... ne stoj... nikar ne vzdíši...
Pomagaj!... Ah, in vendar vse... zaman.

Oj Amor, Amor, glavica pretkana
Zanetil ogenj v srcu. To so črezenj
Moj očka, majka, to je striček jezen!

Pa kaj, ko ni ga svetega Florjana,
Z golído da pogasil bi ljubezen,
Ki je za tebe, ljuba, v srcu vžgana.

Zor.

